

Божияето СЛОВО

ГОДИНА XXIV, БРОЙ 03 (230) • 2014 година

ISSN 08615519

цена 0,30 лв.

Цветница

Осанна! Благословен да бъде идещия в Име Господне! Благословен Царя!

Това са възгласите по време на тържественото влизане на Исус в Ерусалим.

Всички са радостни, защото Исус дойде да ги посети. Той е дошел в града Ерусалим. Всички мислят, че идва в Ерусалим, за да бъде техен цар. Те искат Исус да бъде цар, защото Той е добър към тях и може да им помага. Виж как някои хора постилат дрехите си по земята, за да язди Исус по тях. Други режат клони от дърветата и ги слагат по пътя. Хората викат и благодарят на Бога, защото те мислят, че Исус

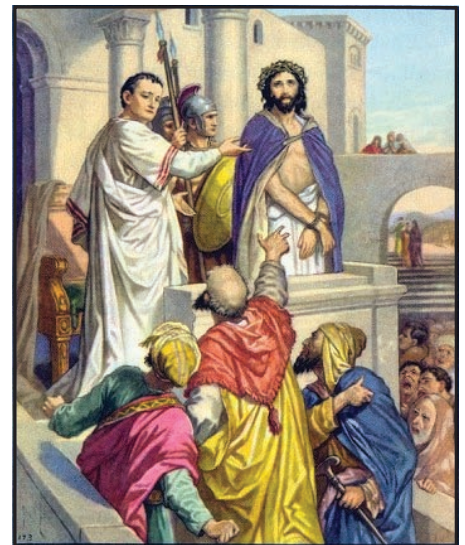
ще им помогне да бъдат богати и имат доста пари и други неща, които нямат сега. Те не знаят, че Исус скоро ще бъде убит.

Христос воскресе!

„А когато се мина съботата, Мария Магдалина, Мария, Якововата майка, и Саломия купиха аромати, за да гойдат и Го помажат. И в първия ден на седмицата гойдоха на гроба много рано, когато изгря слънцето. И казваха помежду си: Кой ще ни отвали камъка от гробната врата? Защото беше твърде голям. А като повдигнаха очи, видяха, че камъкът бе отвален. И като влязоха в гроба, видяха, че един юноша седи отгясно, облечен в бяла одежда; и много се удивиха. А той им каза: Недейте се удивлява, вие търсите Исуса Назарянина, разпнатия. Той възкръсна; няма Го тука, ето мястото, където Го положиха. Но идете, кажете на учениците Му и на Петър, че отива преди вас в Галилея; там ще Го видите, както ви каза. И те излязоха и побягнаха от гроба, понеже трепет и ужас бяха ги обзели; и никому не казаха нищо, защото се бояха.“

(Марка 16:1-8)

Възсия днешният неделен ден, ден за поклонение, дивен и спасителен. Като възпоменаваме

Исус на съд пред Пилат

Божествените страдания на нашия Господ Исус Христос, всички ние се утешаваме при нашите собствени страдания, духовно се веселим и се изпълваме с радост, защото Единородният Син Божий сам идва, зада пострада доброволно, и отдава Себе Си за очистване и спасение на целия свят. Преблагият наш Господ беше заради нас под проклятие, за да ни освободи от проклятието поради греха. Той, безгрешният, бе издигнат на кръстното дърво, бе разпнат и прикован с гвоздеи, за да ни подари отново Дървото на

прод. на стр. 2

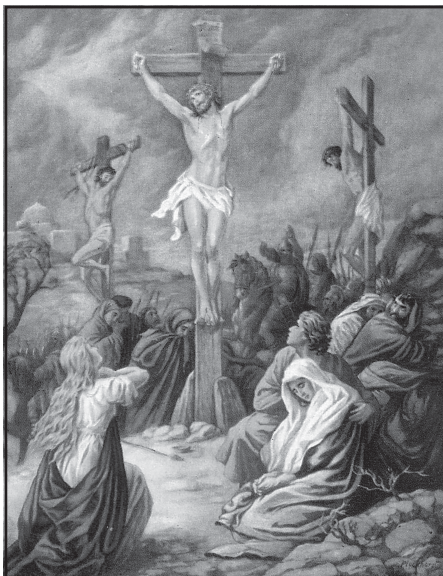
↪ продължава от стр. 1

живота. Господ отвори Рая, който нашият прародител беше затворил, извършвайки престъпление поради непослушание. Господ предава душата Си в ръцете на невидимия Свой Отец. Той беше мъртъв, но и мъртви възкресява като уверение за последното общо възкресение; Той беше погребван, но пак възкръсва като властен и силен и чрез смъртта Си унищожава смъртта.

Господ слиза в Ада, но извежда оттам душите, като ги освободи от тежкото осъждане, от тъмнината и от неразрушените вериги на мъчителя-дявол. Господ възлиза на небесата, но Той пак ще дойде със слава, за да съди живите и мъртвите и да въздаде на всекиго според делата. Всичко това беше някаква Божия поука за нас и изцерение на нашите недъзи. Велика е победата на кръста. Даже ще прибавим още нещо. Със същото оръжие, с което дявола е спечелил победа, Христос срази дявола и Сам му отне оръжието. И как стана това?

Девицата, дървото и смъртта са образи на побеждаването (на човека от дявола). И наистина, под девица се разбира Ева, защото тя не познаваше мъж. Дървото беше забраната, отправена към Адам, а смъртта неговото осъждане. Ето отново девицата, дървото и смъртта станаха образи на победата: вместо Ева там, тук ще е Мария; вместо дървото за познаване на добро и зло, тук е кръстното дърво;

вместо смъртта на Адам - смъртта на Христос. Виждаш ли как дяволът с онова, с което беше победил, със същото беше победен. Чрез дървото дяволът победи Адама. Чрез кръста Христос победи дявола. Онова дърво пращаше в ада, а кръстното дърво връщаше оттам влезлите в него. И още: онова дърво скриваше голия Адам, а това дърво показваше нависоко Победителя на всичко. Оня беше осъдил и тия, които са с него, а

Велика е победата на кръста!

Този възкреси ония, които бяха по-рано от него. Кой ще изрази с думи силата на Господа? От смъртни ние станахме безсмъртни. Тези са великите дела на кръста.

„Погълната бе смъртта победоносно; О-о смърт къде ти е победата?“ (I Коринт. 15:54)

Плът и кръв не могат да наследят Божието царство.

„Нито тленното наследява нетленното. Една тайна ви казвам: не всички ще починем, но всички ще се изменим, в една минута, в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни, а ние ще се изменим. Защото тленното трябва да се облече в нетление и смъртното да се облече с безсмъртие.“ (I Коринт. 15:50-53)

И тъй, „Внимавайте да не ви заплени някой с философията си и с празна измама, по човешко предание, по първоначалните учения на света, а не по Христа, защото в него обитава телесно всичката пълнота на Божеството; и вие имате пълнота в Него, което е началство на всяко началство и власт. В Него бяхте обрязани с обрязване не от ръка извършено, а с обрязването, което е от Христа, като съблякохте плътското тяло; погребани с Него в кръщението, в което бидохте и възкресени с Него чрез вяра в действието на Бога, който го възкреси от мъртвите.“

Христос възкръсна!

И като обезоръжи началствата и властите и сложи ги на явен показ, възтържествувайки над тях на кръста.

И тъй, никой да не ви осъжда за това, което ядете и пиете, или за нещо относно някой празник, или новолуние или събота; които са сянка на онова, което ще дойде, а същността е Христос.

**Прославяйте Господа;
призовавайте Неговото име;
разгласявайте делата Му между
народите.**

**Възпейте Го и пейте Му!
Разказвайте за всичките Му чудеса!**

**Нека да се весели сърцето на
онези, които търсят Господа.**

Псалом 104

Така тичайте, щото ...

„Не знаете ли, че, които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Така тичайте, щото да я получите. И всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко. Те вършат това, за да получат тленен венец, а ние нетленен. И тъй, аз така тичам, не като към нещо неизвестно; така удрям, не като че бия въздуха; но уморявам тялото си и го поробвам, да не би, като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неодобрен.“

(1 Коринтяни 9: 24- 27)

Каква е прицелната точка на нашият земен живот? Какво искаме да имаме, или притежаваме? Обикновено ние хората имаме желаниа, цели, мечти и тичаме към тях. На тези неща отдаваме мислите и времето, през което сме будни. Ако искаме имот, тичаме и мислим как да увеличим доходите си. Имало е време, в което съм работил на няколко места. Спал съм от три до пет часа на денонощие.

И сега вече след години, като се обърна назад, виждам че съм си дал силите на други хора, а не където трябва, на Този, който дава и силите, и здравето и храната - Бог. С всичко това искам да кажа, че единственото нещо, с което се сдобих, са болки в сърцето. Допълнителните средства, които изкарвах, се стопяваха. Човек харчи толкова, колкото изкарва. В крайна сметка пак няма достатъчно. Може ли да си го представите? Тичам от едно място на друго, няма събота и неделя. Спряхмех дори да ходим на църква, за да работя извънредно. Не изпусках никаква възможност да изкарам още някой лев допълнително, докато един ден осъзнах и казах на жена ми: „Дори да работя по 24 часа на ден, пак няма да имаме, ако Бог не ме благослови! Трябва да получавам толкова пари за 8 часов работен ден, колкото сега изкарвам със всичко допълнително.“

Тичах, но в неправилна посока. Всъщност не исках нищо лошо, просто повече приходи за семейството ми. Кой не го иска? Но посоката - грешна. Започнахме да ходим отново на църква,

да се молим и Бог ни благослови.

Смятам, че прицелната точка на апостол Павел е правилната посока. Павел е боговдъхновен човек, който сравнява себе си със спортист, който тича. Към какво? Каква е неговата награда? – Нетленен венец!

За това е добре да помним, че да живеем удобно е хубаво, но да живеем правилно, е полезно! Ще припомня думите в 25 стих: „И всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко. Те вършат това, за да получат тленен венец, а ние нетленен.“

Сем. Доли и Валентин Златанови

Когато започнем да тичаме за Господа, Той поема грижата за всичко в нашия живот, всичко което ни е необходимо. „Но ония, които чакат Господа, ще подновят силите си, ще се издигнат с криле, като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят, и няма да отслабнат.“ (Исаия 40:31)

Нека работим на нивата на Бог и Той ще снабди всичко, от което се нуждаем. Това не са празни приказки, това е обещание. Получаваме всичко необходимо финанси, здраве, мир в дома и сърцето, освобождение, изцеление. Но нека се грижим не само за земното, а и за небесното!

В моя живот имах един случай. Когато завършвах средното си образование, в моя клас имаше едно момиче, което разбра, че съм християнин. Тя ми сподели, че преди време също е била християнка. Разговоряхме няколко

пъти и тя отново се върна във вярата. Тогава ми сподели, че има тежка форма на епилепсия. Молихме се и епилептичните припадъци спряха. Ние се радвахме на всичко това, докато един ден не я видях със запалена цигара. Имаше виновен поглед, но не й казах нищо. След известно време я срещнах отново, беше с някакви мъже. Тя дойде при мен и изяви желание да приключи с греховете, които върши. За съжаление не успя и болестта отново се върна.

Изцелението не е нещо, за което сме постоянно абониранни. То може да

си отиде, ако не пазим къщата на сърцето и тялото си чиста. Изисква се усилие да стоим на игрището.

Трябва да знаем, че имаме отговорност не само за нас, но и за другите. Бог ни е обещал: „...когато повярваш, ти ще се спасиш, ти и целият ти дом.“ (Деян. 16:31) Да се молим за спасението на близките си е наше задължение и също е тичане всеки ден.

Един спортист става професионалист, когато тренира редовно часове всеки ден. Така и ние следва да се подготвяме, за състезанието на нашия живот. Както спортистите имат хранителен режим, който ги ограничава в яденето на определени храни, също така следва и ние да имаме ограничения. Нашите ограничения обаче са подбор на това с какво ще храним ума си. Какво говорим и вършим.

Нека отделяме време за молитва, но да не се молим само за себе си!

Ние сме длъжни да изпитваме себе си дали сме във вярата. Тогава ще преценим за какъв венец тичаме, за тленен или за нетленен. Когато заякне духовният човек в нас, ще можем да видим Божията десница мощно действаща в живота ни и от сърце да Му благодарим.

Валентин Златанов

Цени живота - най-скъпоценния дар от Бог

Аз съм добрият пастир. Аз познавам овцете си и овцете ми ме познават, също както Отец ме познава и Аз познавам Отца. Аз давам живота си за тези овце. Имам и други овце, които не са в това стадо. Трябва и тях да доведа. Те ще слушат гласа ми и ще станат едно стадо с един пастир. Отец ме обича, защото давам живота си, за да го получа отново. Никой не ми го отнема, Аз го давам по собствена воля. Имам право да го дам и имам право отново да го получа. Това ми заповяда моят Баща.“

(Ев. Йоан 10:14-18)

Христос е добрият пастир, който се грижи за нас, неговите последователи. И не само се грижи, но доброволно даде живота си, за да имаме живот и то в пълнота. Божият изобилен живот, неговата същност и естество вътре в нас, чрез вяра в Христос. Защото, който се съединява с Бога, той става един дух с него.

Целта на Сатана е да открадне мира, надеждата, вярата на човека. И в крайна сметка неговия живот, като в замяна предлага краткотрайни развлечения и евтини заместители под формата на “свобода”, власт, слава, пари, плътски удоволствия. Но каква полза има човек, ако спечели целия свят, но изгуби душата си?

Христос дойде, за да имаме живот. Пълноценен живот, живот в хармония с нашия Създател и цялото му творение. Христос даде живота си доброволно; никой не беше в състояние да Му го отнеме. Защото имаше власт да го даде и да си го вземе отново.

“Така сега няма осъждение за онези, които са в Христос Исус. Защото законът на Духа, който носи живот, в Христос Исус те освободи

П-р Емануил и Силвана Тотев

ди от закона на греха, който води до смърт. (Яков 8:1, 2)

Христос е животворящият дух. И този дух дарява живот на всички, които сме повярвали. А животът е най-ценният подарък.

Лекарите полагат усилия да открият причината, фармацевтите търсят правилната формула, за да успеят да подарят колкото могат мига живот на болния човек. **Защото всеки ден има значение, всеки миг има стойност, всеки дъх е чудо на живота!** Животът, който Бог сътвори. Животът, който никой от нас не е заслужил, но е получил даром. Защото Бог така е благоволил. Христос даде най-скъпото, което имаше. Той даде живота си, за да имаме живот. Не жалко съществуване, не окаяно състояние, а живот! И то пълноценен живот, вечен живот. Който започва тук на тази земя, но продължава отвъд физическата смърт.

В началото, когато Бог сътвори света, Той създаде човека от пръст, но вдъхна в ноздрите му жизнено дихание и той стана жива душа. **Бог е животът. И Той го дарява, на когото, както и когато пожелае. Той**

преценява колко дълъг трябва да бъде този живот. Ако Бог ти е дал живот, този живот със сигурност има смисъл, със сигурност има цел, със сигурност има полза. И то не само за теб, но за самия Бог и поне за още един човек на тази Земя. Затова спри да се оплакваш! Спри да твърдиш, че няма смисъл и че е по-добре да не си тук, а да си отидеш при Бога. Спри да пилееш времето си в безполезни и безсмислени неща. Защото ако парите идват и си отиват, както много други неща в кръговрата на живота, времето само си отива.

А животът ни на тази земя е само един! И твоят живот е уникален, както ти си уникален и никога преди и никога след теб няма да има същия човек като теб. Затова не завиждай на другия и не се опитвай да живееш нечий чужд живот! Но изживей своя пълноценно.

Да не ценим живота е богохулство и цинизъм, защото Бог е животът. И ако Той е преценил, че аз трябва да се родя и все още да бъда на тази земя, това е защото такъв е Неговият план. **И всеки миг, всяко вдишване и издишване имат сми-**

съл. И не само има смисъл, но са безценни. Затова научи се да цениш живота! Бъди благодарен за него. Не бъди егоист и егоцентрик. Ако си получил живот, дарявай частичка от този живот, като благославяш другите с добра дума, добро дело, споделено време, отдадено внимание, усмивка и протегнатата ръка. Не чудеса от храброст, но малък жест. Защо да отлагаш за утре доброто, което можеш да сториш днес? Помни, че егоизмът не е толкова страшен за околните, колкото за самия теб. Защото те прави безполезен, тъжен и самотен човек. Има благословение и радост в това да даваш.

Христос дойде на тази земя, за да даде. Той се отказа от равенството си с Бога и стана един от нас, за да даде живот. И ако можеше да даде живот само на теб или на мен, сигурен съм, че пак би преминал през същото унижение и смърт на кръста. Затова не е случайно, че беше възкресен на третия ден като

Исус казва:
“Аз съм добрият пастир. Добрият пастир живота си дава за овцете.”

пръв плод на Новия завет. И Бог му даде име, което е по-велико от всяко друго име и го постави над всички духовни и земни началства и власти. И един ден всеки един, независимо дали вярващ или невярващ, ще се поклони пред Него.

Христос даде живота си, за да имаме живот и днес Той и цялото небе се радва, когато един човек повярва в Бога и се покаява. Цениш ли живота, който Бог ти е дал? Споделяш ли го с други?

П-р Емануил Томев

**НИЕ СМЕ МЛАДОТО
ПОКОЛЕНИЕ, КОЕТО ИСКА
СЪЖИВЛЕНИЕ НА БЪЛГАРИЯ!
ЗАЕДНО С МЛАДЕЖИ ОТ
ЦЯЛАТА СТРАНА И ЧУЖБИНА
В ЕДИНСТВО СЛУЖИМ НА
БОГА
ЕЛА БЪДИ ЧАСТ ОТ НАС ВСЕКИ
ПЕТЪК
ОТ 18:30 часа**

**ПОКОЛЕНИЕ
на СЪЖИВЛЕНИЕ
БЪЛГАРИЯ**

Н а п р е д ъ к

Напредъкът е свързан с движение напред и нагоре. Това, което Господ направи за цял един народ. Времето, когато изведе израелтяните от Египет. От хора, които мачкат калта и правят тухли и умират на Египетските строежи, Той искаше да ги направи земеделци, завоеватели на земя. Хора, които да разкажат за Него на целия свят.

Естествено този процес не е прост. Не е много лесно, когато един човек 40 години е тъпкал кал, изведнъж в главата му да узрее мисълта, че той може да държи бъдещето си, надеждата и вярата в свои ръце. Но Господ реши да направи този народ от робски в свободен. И когато ги изведе от Египет, Той ги изведе с много чудеса, с дела, които никой човек не може да си обясни и до ден днешен не са се повтаряли в човешката история. Отваряше морето пред тях, снабдяваше храна - наваляваше им манна, пълпъдъци, скала пускаше вода. Ако прочетете първите книги на Петокнижието от Библията, ще видите колко невероятни неща Господ извърши за своя народ.

“Ето, Господ, твоят Бог, предава земята пред теб (върви напред); изкачи се и я завладей, както ти е говорил Господ, Бог на бащите ти. Не се бой и не се обезсърчавай.”

Ако Господ е положил в сърцето ти решение за нещо, Той ти казва: “Ето това е, което Аз искам за теб.”. Тогава изниква в главата ти големият въпрос: “Как ще стане? Прекалено голямо е, много е сложно. Чакай да планираме и направим добре обмислена акция.” Така и евреите се питаха: “Какво да направим? – да изпратим съгледвачи. Не може така да тръгваме. Ако тая земя, за която ще оставят костите си някои, които ще се бият, всъщност се окаже неправилната земя? Земя неплодна, суха, изнурена, защо да се хабим? Ами ако се окаже, че тая земя е пълна с по-силни хора от нас? Нека да разсъждаваме, нека да мислим и анализираме.”

Тогава те изпратиха 12 съгледвачи. От тях десет казаха: “За едно нещо е прав Моисей, но за едно нещо не е прав. Прав е за това, че двама човека

носят грозд.” Кой от вас има лозе, от което двама души да носят грозд? Аз искам в нашата градина да има такива лози, но няма.

Съгледвачите казаха още: “Мляко и мед текат в тази земя. Напоявани са равнините, земя-мечта. Да, но вече е заселена и то от огромни хора, исполи-

ни-великани. Ние се гледаме с тях, те ни гледат. На тях ние им се виждаме като скакалци.”

Понякога заставаме на място и ни казват нещо, което ни се вижда като исполини. “О, толкова такси трябва да платиш, такива и такива неща трябва да се случат, това и това трябва да набавиш като документи. Сметките ще те погълнат, няма да можеш да успееш, сигурно ще те налегне депресия. Това са исполините в земята. **Но така или иначе ти си на мястото Кадис-Варни - или се връщаш, или продължаваш.** Няма начин да останеш там, няма начин да не трябва да направиш избор. Пътуването на Израел от Египет към Обещаната земя преминава през пустинята, Червеното море и стига до Кадис-Варни. Там вместо да продъ-

лжат нагоре, се образува една примка. Тази примка е примката, която стои пред всеки. Това е **примката на неверието**. Тя коства на евреите 38 години живот в пустинята и измиране на хората, които не вярваха на Божиите обещания за Обетованата земя. Те никога не я видяха с очите си. Тези, които роптаеха в шатрите си и мислеха да убият Моисей, Аарон, Халев и Исус Навиев. Да ги убият с камъни, да си сложат началник и да се върнат в Египет. Това е, което намислиха те. Но Господ не го допусна.

Наистина Господ иска да се усъвършенстваме в това, което правим и да станем подобри. Това, което Той най-силно желае, е да се научим да Му се доверяме и да вървим напред.

Как може да напредваме?

В Исус Навиев 1 глава стихове 7 до 9 има насърчение. Исус Навиев не само влезе в Обещаната земя, но на него му се падна да раздели земята на всичките племена. Това е насърчение, което Господ дава лице в лице на Исус Навиевия син,

като казва: “Само бъди силен и много смел, за да внимаваш да спазваш целия Закон, за който ти заповяда слугата Ми, Моисей; не се отклонявай от него нито надясно, нито наляво, за да имаш успех, където и да отидеш. Тази Книга на закона да не се отделя от устата ти и да размишляваш върху нея денем и нощем, за да внимаваш да спазваш всичко, което е написано в нея; защото тогава ще благоуспяваш в пътя си и тогава ще имаш успех. Ето, заповядвам ти: бъди силен и смел; не се плаши и не се страхувай, защото Господ, твоят Бог, е с теб, където и да отидеш!”

Има много добри обещания и намерения, но те остават неплодни и написани на хартия без действие. Без действие няма достигане на нито едно от обещанията на Бога. На вярата

трябва да се положи действие. Тогава Господ ще те благослови, където и да идеш. Не където и да останеш, а където и да идеш.

Исус казва: “Не всеки, който ми казва Господи, Господи, ще влезе в Небесното царство, но който върши волята на Отца ми, Който е на небесата.”

Може да искаш да направиш добро, но никога да не го направиш. Тогава резултатът е нула. Може да искаш да насърчиш някого, но да не отвориш устата си - резултатът е нула. Може да искаш да помогнеш на някого и никога да не отидеш да помогнеш. Пътят към ада е постлан с добри намерения.

“И така, всеки, който чуе тези Мои думи и ги изпълнява, ще се сравни с разумен човек, който е построил къщата си на канара; и завала дъждът, и придойдоха реките, и духнаха ветровете, и се устремиха върху тази къща; и тя не падна, защото беше основана на канара...” (Матей 7:24-27)

За кого говори Господ? За вярващите, за всички, които са в църквата. За тези, които не искат да слушат Божиите думи, те изобщо не строят къщата си на вяра – нито на пясък, нито на канара. Но Исус казва: “Всеки, който чуе тези мои думи...” Стой в църквата, мисли, разсъждавай, вярвай и прилагай на вярата си действие. Тогава ще се оприличиш на човек, който направи добра, твърда основа и положи къщата си на нея. Този, който идва в неделя сутрин и си заминава и няма променен живот, строи там, където няма основа.

Без действие на вяра има бездействаща вяра, т.е. мъртва вяра.

Много често говорим за нашите изповеди на вяра. Да, това е чудесно, това е началото, но вярата не работи само с думи. Тя е глагол, тя не е съществително. Вярата е действие, тя е глагол, тя е активност. Както казва Яков: “Покажи ми вярата си без делата си и аз ще ти покажа моята вяра от дела.”

Действам чрез вяра, работя с вяра, изповядвам с вяра, правя нещо с вяра. Ако не правиш нищо, няма вяра.

Исус беше най-вярващият. Исус не спря да работи, не спря да изцелява, благославя, не спря да подготвя Божието царство и най-накрая с вяра умря и с вяра възкръсна.

И на всичките герои на вяра са описани техните дела на вяра. Не просто колко дълбоко е била в сърцата им,

но как е изявена чрез делата им.

Вярата е оприличена на зрънце. Зрънцето е нещо малко, нещо дребно, а същевременно е нещо много повече от това, което се вижда. Колко е малка семката на шишарката, а борът може да стигне до 30-40 метра. Вярата е като семе, тя има много повече от това, което се вижда. Семето има целия потенциал на дървото. Но за да стане дърво, има процес. Процесът на израстване. Семето не стои в земята и да си повторя: “Аз мога да порасна, аз мога да произведа плод, аз мога да порасна”. В момента, в който то достигне до земята, където има необходимите вещества, то започва да действа.

Действие първо – всяка от клетките започва да възпроизвежда – от една се делят, стават две, от две четири и т.н. Започва момент на производство. Коренът расте надолу. Първото нещо, което избива, е коренът. Започва да расте надолу, за да даде стабилност на бъдещото растение, да започне да черпи хранителни вещества. Но не може само да се храниш от земята и да останеш невидим. Трябва да тръгнат стъблото и листата. Стъблото и листата пробиват почвата, за да се доберат до слънцето. Знаете ли, това е много важно, защото в зърното има ограничен брой хранителни вещества. Те свършват до момента, в който над земята покълнат стъблото с листата, които започват да хранят растението.

Ние имаме ограничени ресурси и нашата вяра е с малко ресурси, които да дадат някакво начало. След това всяко действие, всяко приближаване към Бога започват да зареждат нашата вяра. Някой може да каже: “Е да, човек е оприличен на полските растения. Красотата и силата на човека са като полския цвят. Така пише в Словото. Цъфти, прецъфтява и няма го вече, мястото му го не помни вече. Защо изобщо да си правя труда? Човекът е лъх.”

По-добре да цъфнеш, да прецъфтиш, да дадеш плод, отколкото никога да не излезеш от земята! Отколкото никога да не стане нещо от тебе. Но за нашия живот, за нашия организъм, за нашето растение, за нашата вяра е много важно ние наистина да търсим развитие. Да търсим напредък. Да търсим нещо, което не сме имали вчера. **За всеки напредък се иска решение, иска се и действие.** Напредъкът на семето се

състои в неговата неравностойна борба, на малкото стъбълце с хиляди пъти по-тежката под него почва. Може да сте посаждали семе на домат. Когато вземеш кофичката от кисело мляко и посадиш семето от домат, колко голямо е то спрямо почвата? Ако ги сложим на весна, кое ще натежи?

Почвата е хиляди пъти по-тежка. Но колкото и да поливаш почвата, тя няма да порасне. Но ако полееш семето с вода, то ще порасне и ще пробие почвата и ще започне да израства. Вярата вижда възможното и си казва: “Чудесна хранителна среда, за да порасне моето растение.” Бог е направил свръхестествени закони, които работят с вяра. Никой не очаква, че като посади семе в кофичката, ще си остане само семе. Всеки вярва, че ще види стъбълцето, ще види как доматчето набира сила, расте и дава плод. Безотказно и без видима логика. Ако сложиш нещата на математически принцип, ще кажеш: “Невъзможно е, няма начин това семе да пробие, няма лостове, няма сила.” Но работи безотказно. Иначе нямаше да виждаш толкова зеленина сега.

Господ заповяда мястото Кадис-Варни. Мястото Кадис-Варни означава посветен и свят. Ти си осветен за Господа, ти си изваден от останалите и си поставен на по-различно положение. Господ изведе Израел от Египет и го постави в Кадис-Варни, не чрез човешка сила, не чрез копия, не чрез знания и умения. В Обетованата земя влязоха само тези, които се покориха и се довериха на Бога.

Господ има блаженство за нас, които слушаме и изпълняваме Словото Му и вършим това, което ни е заповядал.

п-р Владимир Владимиров

МОЛИТВЕНА ТЕЛЕФОННА ЛИНИЯ

Можете да се обадите за
молитва на следния
телефон:

02/ 9973307

Кажете накратко проблема си
и ще получите подкрепа от
ходатайствения молитвен екип!

Възкресяването на Лазар

В едно село, близо до Йерусалим, живеел приятел на Исуса на име Лазар. Лазар имал две сестри - Мария и Марта. Исус много обичал Лазар и неговите сестри и по пътя за Йерусалим често отсядал у тях.

Веднъж, когато Исус и учениците Му били далеч от Йерусалим, при Него дошъл човек, запъхтян от бързото ходене, и казал: „Господи, Твоят любим приятел се разболя!“ Исус веднага разбрал, че се е разболял Лазар.

Той казал на дошлия при Него човек и на учениците Си: „Лазар е тежко болен, но няма да умре. Да вървим!“ И всички заедно тръгнали на път. По пътя учениците говорели за Лазар: „Жив ли е още?“ Исус отвърнал: „Нашият приятел Лазар спи, но Аз отивам да го събудя.“

Учениците не разбрали думите на своя Учител. „Господи - казали те, - щом като спи, значи е оздравял.“ „Лазар е умрял“ - отговорил Исус. Сега учениците разбрали, че Исус отива да възкреси Лазар, а не да го събуди.

Най-после стигнали до селото, където живеел Лазар. Но не отишли в неговия дом, а останали да чакат в края на селото. Покрай тях минавали хора, които отивали при Мария и Марта, за да ги утешават. Тези хора разказали на Исус и на учениците Му, че Лазар е умрял и е погребан.

Щом разбрала, че Исус и учениците Му са в края на селото, Марта бързо изтичала при Него. Мария останала вкъщи. „Господи - казала Марта, приближавайки до Исус, - ако Ти беше тук, нашият брат нямаше да умре.“ Исус отговорил: „Брат ти ще възкръсне. Този, който вярва в Мен, живее вечно.“

„Да, Господи, аз зная това“ - рекла Марта на Исуса. После бързо изтичала при Мария, за да й каже, че Исус е в селото. „Учителят е тук. Той те вика.“

Мария побързала, за да посрещне Исуса, и много хора тръгнали с нея, мислейки, че тя отива на Лазаровия гроб. Но всички видели как Мария се приближила към Исуса и паднала на колене пред Него: „Господи - казала тя и заплакала, - ако Ти беше тук, моят

любим брат нямаше да умре.“ Хората, дошли с Мария, също не сдържали сълзите си: всички много обичали Лазар. Те мислели, че Исус е дошъл твърде късно и вече не може да помогне.

„Къде сте погребали Лазар?“ - попитал Исус. „Господи - отговорила Мария, - ела, ще Ти покажа.“ Когато стигнали до гроба, Исус заплакал от мъка. „Вижте, Исус плаче. Той много обичаше Лазар“ - гово-

рели хората, като Го сочели.

Гробът на Лазар бил в една пещера, чийто вход се закривал от голям камък. „Махнете камъка!“ - казал Исус на хората. Мария възразила: „Господи, но вече минаха четири дни, откакто е погребан.“ Тя мислела, че вече нищо не може да помогне на Лазар.

Но Исус настоявал на Своето. Няколко силни мъже се приближили до камъка, отместили го и отворили входа на пещерата. Исус се помолил на Своя Небесен Отец, застанал пред пещерата и извикал: „Лазаре, излезай!“ И станало чудо... Лазар излязал от гроба. Той бил жив. Щастливите Мария и Марта се хвърлили да прегръщат любимия си брат и да благодарят на Исуса за чудното възкресение.

**Божия църква
„Дом на радост“**
с п-р Вл. и Б. Владимирови
Ви канят на Богослужения
в кв. Люлин 8 (заг Била)
Вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 11:00 ч.
* * *
В Баня,
ул. „Св. Кирил и Методий“ 16
четвъртък 18:30; неделя 9:30 ч.

Абонаменти за 2014 г.
за в-к. „БОЖИЕТО СЛОВО“,
се приемат във всички
пощенски станции
в страната.

КАТАЛОЖЕН No-106

Абонаментът
за една година е 3,60 лв.,
за полугодие - 1,80 лв.,
за тримесечие - 0,90 лв.

1320 София Баня
ул. „Кирил и Методий“ 16

Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

Гл. редактор: Ани Тотева
Вестникът се издържа от волни пожертвования.

Банкова сметка:
Райфайзенбанк, гр. София
ул. „Гогол“ 18-20
IBAN: BG82RZBB9155
1000675428